

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η παιδική της ηλικία.—Φτώχεια και δυστυχία.—Ο Φίλιππος ντ' Ανζού, ο σύζυγός της.—Μιά περιγραφή του ντ' Ανζού.—Ο Λουδοβίκος XIV.—Οι έρωτες της Έρριέττας.—Η καχεκτική φύσις της.—Ο τραγικός θάνατός της.

Όταν ο εμφύλιος πόλεμος κ' η Έπανάσταση ανάγκασαν την Έρριέττα, κόρη του Έρρίκου του IV και της Μαρίας των Μεδίκων και σύζυγο του άποκεφαλισθέντος βασιλέως της Άγγλιας Καρόλου πρώτου, να εγκαταλείψη την Άγγλία, τη χώρα όπου είχε περάσει τις πιο γλυκιές ώρες της ζωής της, η ηρωική και ρομαντική αυτή γυναίκα κατάφυγε στη Γαλλία. Έκει βρήκε άσυλο σ' ένα μοναστήρι όπου ζούσε μία ζωή έλευινή και έξευλειαστική. Άν και κανόνιζε μόνη της τα έξοδα της έφθασε μέχρι του σημείου να μη μπορεί πιά να πληρώσει τους ανθρώπους της, οι όποιοι, διαδοχικώς, την εγκατάλειψαν. Έποήλησε τις τουαλέτες της για να ξηλα για ν' ανάβη την φωτιά της και σκεδόν και το ψωμί για να θρέψη το παιδί της.

Αυτό το παιδί εΐταν η Έρριέττα Άννα Στουαρτ, η μέλλουσα Μαντάμ, πιο γνωστή στην ιστορία με τ' όνομα Έρριέττα της Άγγλιας.

Η Έρριέττα από τη παιδική της ηλικία γνώρισε την άδλιότητα της πιο σκληρής δυστυχίας. Έπί πολύ καιρόν ή χηρά του Καρόλου I και η κόρη της έζησαν τέτοια έλευεινή ζωή, ώστε στο τέλος προκάλεσαν το γενικό όϊκτο των Γάλλων. Μά και τα οικονομία της Γαλλίας βρισκόντουσαν τότε σε μία τελεία άποσύνθεση κ' οι δυστυχισμένες έδωσαν τον μόνον δρόμον να ύπολογίζον στην ύποστήριξη της Γαλλικής αΐλης. Η ίδια η βασίλισσα Άννα η Αυστριακή είχε βρεθεί στη ανάγκη να εκποιήση τα πολύτιμα περάδια του στέμματος! Το Κοινοβούλιο τέλος συγκινήθηκε και παραχώρησε μία έπιχορήγηση σαράντα χιλιάδων λιβρών στις δυο έξορισμένες πριγκίπισσες που είχαν καταφύγει στο γαλλικό έδαφος.

Μέχρι του γάμου της η νεαρά Έρριέττα Άννα δεν άπασχόλησε την ιστορία. Είναι αλήθεια ότι έστερείτο φυσικών χαρίτων κ' ουτε κανένα άλλο θέλητρο είχε άπάνω της. Η άπλότης της ζωής της και το φτωχικό της ντύσιμο δεν έκαναν ά στροφή προς αυτήν κανένα βλέμμα.

Όταν η Έρριέττα πρωτοπαρουσιάστηκε στη Γαλλική αΐλη θά εΐταν μόλις δέκα χρόνων. Η παρουσία της πέρασε σκεδόν άπαρατήρητη. Τότε μόνο καταδέχτηκαν να την προσέξουν οι αΐλικοι κύκλοι, όταν η τύχη άρχισε να της χαμογελάει και πάλι: ο άδελφός της, Κάρολος ο δεύτερος, είχε άναγκη τον θρόνον του πατέρα του. Η νεαρά Έρριέττα έμελλε να γίνη τώρα μία περιζήτητη νύφη.

Άρχισαν λοιπόν να μιλούν περί γάμου της με το μοναχικό άδελφο του βασιλέως της Γαλλίας, το Φίλιππο του Άνζού. Η Έρριέττα εΐταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων, μά οι πρόσοροι γάμοι εΐταν συνηθισμένοι αυτή την εποχή. Εΐχε γίνει άλλοτε άρκτο θελατική ά πιστεύουμε την περιγραφή της κ. ντε Μαντεβίλ, η όποια γράφει γι' αυτή τα έξης:

«Η Άγγλιδα πριγκίπισσα εΐν' άρκετά ύψηλή, έχει άρκετή χάρη και το κομμά της ποϋ εΐν' αλήθεια ότι δεν εΐναι καμωμένοχοριζέλιος(θά την έπαιρνε κανείς γυρ καμπούρα)δεν φαίνεται τόσο κακοπρεμισμένο, όσο εΐναι πράγματι. Η όμορφιά της δεν εΐναι από τις έξαιρετικές, μά το πρόσωπό της, παρ' όλα τα ελαττωμάτα του, έχει κάποια εχωριστή χάρη και γοητεία, κυριολεκτικώς άξέβραστη. Το χρώμα της εΐναι πολύ λευκό και καθώς έχει μά φυσική άπόχρωση, θυμίζει ρόδο και γιοσεμύ. Η μύτη της δεν εΐν' άσημη, το στόμα της εΐναι ροδόχρονο, και τα δόντια της εΐναι σπανίας λευκότητος και κανονικότητος. Μά το μακρό πρόσωπό της και η ισχύτης φαίνονται σά ν' άπειλούν την όμορφιά της.»

Ο πριγκίππ με τον όποιον ήθελαν να ένώσουν διά γάμου το καχεκτικό αυτό πλάσμα, το τόσο ευγενικό, έπρεπε να εΐνε ο τελευταίος στον όποιο θά ταίριαζε μία παρόμοια τύχη. Ο Φίλιππος του Άνζού, εΐταν η πιο παιδιωιάδης, η πιο έυνοής ύπαρξις που έζησε ποτέ. Ψραϊός παραπάνω άπ' ότι πρέπει σ' έναν άντρα, δεν είχε τίποτε άντροικό έπάνω του. Άναθρεμμένος μέσα στις δεσποινίδες της τιμής και στις καμαριέρες της αΐλης δεν άρεσκότανε παρά στη συντροφιά αυτών και δεν είχε για τίποτ' άλλο γούστο παρά για τα στολίδια και τους φαλμαπαλάδες. Άπασχολημένος πάντοτε με τα πιο ποταπά πράγματα, με τις μάσκες του και τις περιούκιες τ' ου, τα άρώματά και τα κοσμημάτα, δεν τον ευχαριστούσε τίποτε περισσότερο παρά να μεταμφιεζεται και με ρούχα κίρης, φορώντας σκουλαρίκια στ' αυτιά, να γυρίζει κυνηγώντας περιπέτειες. Σ' αυτές τις περιπλανήσεις τον συνόδευαν και μερικοί έλαφρουλοί άλλοι, όπως ο άββαξ ντε Σουζύ, ο όποιος με τόσο διασκεδαστικό τρόπο διηγείται τα κοινά τους κατορθώματα. Έπειδή

εΐταν άρκετά κοντός, ο Φίλιππος φορούσε ύποδήματα με πολύ ύψηλά τακούνια για να φαίνεται ψηλότερος. «Ο Φίλιππος, βεβαίωσων ένκεινιο που τον συναναστράφηκαν, και στην έξοχη άκόμα κτυνόντανε σά να έπρόκειτο να πάη σέ χορό. Έπήγανω φτερισιοδωμένω, άπαθή μεσ' στη φωτιά και στα επικίνδυνα μέρη με μία γενναϊότητα τόσο φυσική που φαινότανε σά ν' άγνοούσε τι εΐνε ο θάνατος.»

Εΐχε περάσει τα τριάντα χρόνια και δεν είχε άλλάξει διόλου στις συνήθειες του. Η δεύτερη σύζυγός του τον περιγράφει ως έχοντα «τρόπος περισσότερο γυναικείως παρά άνδρικός. Δεν άγαπούσε ουτε τ' άλογο, ουτε το κυνήγι» άρεσκότανε μόνο να παΐξη, να τρώη πολύ, να χορεύη και να κίνη την τουαλέτα του.» Προσέθετε σ' αυτά ότι είχε τις χειρότερες συναναστραφές του κόσμου. Αυτός λοιπόν εΐταν ο ύποψηφιος μνηστήρ της Έρριέττας, ο όποιος δεν άργησε να γίνει και σύζυγός της.

Μέσα σ' ένα τέτοιο διεφθαρμένο περιβάλλον η άρετή της Έρριέττας εΐταν έκτεθεμένη σ' χίλιους κινδύνους. Καθώς μάλιστα εΐταν εκ φύσεως κοκέττα, καθώς ήθελε ν' άρέση, πώς θά μπορούσε να άντισταή στις πρώτες έπιθέσεις που θά της έγίνοντο;

Ο Λουδοβίκος XIV εΐταν ο πρώτος στα δίχτυα του όποίου έπεσε. Αυτός βέβαια, δεν ήθελε να κίνη γυναικα τον αυτή την κριλάσθηη και από έπισειμένη γενεά» πριγκίπισσα, μά άρκέστηκε να συνάψη μαζί της κομψές έρωτικές σχέσεις. Μά εΐπε διειδή το βασιλικό αίθρημα δεν εΐταν και τόσο φλογρό, εΐτε έπειδή η γυναικαδέλφη του δέντολομυσε να στραφή τόσο ψηλά, προς αυτόν, ο έρως τουέμεινε κάπως άπαρκαμποκτοήτος.

Η Έρριέττα προτίμησε ν' άκούση τις έρωτικές φιλοφρονήσεις του κόμητος ντε Γκις. Αυτός εΐταν φημισμένος για την κομψότητά του, τους τρόπους του και την έπιτέδευση της κομψότητος του. Μάς παρουσιάεσαι άκόμη από τόσο χοντροφάρος της εποχής ως πνευματώδης και εΐρων, έλαφρός και μα ταυόδοξος, γενναίος όσον και άνοητος.

Η ιδιοσυγκρασία της Έρριέττας εΐταν π' νωστε κριλάσθηη. Όλόκληρες ήμέρες έμενε στο κρεβάτι της, ποάγμα που δέν την έμπόδιζε να δέχεται, άλλα έξαιρετικώς στολισμένη, από το πρωτ' ως τι έννεα το βράδυ. Ο εΐθμος χαρακτήρας της, η χάρις και η γοητεία της έκαναν τους επικριπτας της να λημονούν γρήγορα ότι βρισκότουσαν στο πλευρό μάς άσθενούς.

Τον ίδιο χρόνο του θανάτου της ένα έξασκημένο μάτι βλέποντάς την μπορούσε να καταλάβη ότι δεν έχει άκόμη παρά μήνες ζωής. Η κυρία ντε Μονπανσιέ, η όποια την συνάντησε στις Βερσαλλίες την ώρα που πήγανω και οι δυο να έπισκεφθώτην βασίλισσα Μαρία—Τερέζα μάς την ζωγραφίζει με γοαρμίες που αφήνουν να ύπονοηθή το προσεχές τέλος της: «Η Μαντάμ» (η Έρριέττα) έμνησται στο δωμάτιο της βασίλισσας σά μία πεθαμένη ντυμένη και για μία στιγμή όλος ο κόσμος καθώς και η βασίλισσα κ' εγώ, είπαμε: «Η Μαντάμ» έχει το θάνατο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της και ο «Κόριος» (ο Φίλιππος του Άνζού) έχει δίχνο να λείει ότι δεν θά ζήρη πολύ με τέτοιο πρόσωπο που έχει.» Ως τόσο η Έρριέττα εΐπε στη βασίλισσα κατά την έπίσκεψη της ένκεινη ότι έννοιωσε αυτή την ήμερα τον έαυτο της πολύ καλύτερα, ότι εΐταν άποφασισμένη ν' άλλάξη ζωή ποάγμα που έπρεπε να της άδειε καλό στην ύγεια της, ότι είχε κατακληκτική άρετή κλπ. κλπ. Τέλος παρεκάλεσε τη βασίλισσα να της παραθέσει ένα μικρό γεύμα το γοηγορώτερο, γιατί φοβόταν μην πάει ο σύζυγός της και της το άπαγορεύσει κ' όταν της παρετέθη, κατόπιν πολλών παρακλήσεων, έφαγε, με λύσσα.

Στις 24 Ιουνίου του ίδιου έτους (1670) έξη μέρες μετά την έπάνοδο της από την Άγγλία, ο Φίλιππος του Άνζού και η Έρριέττα έπήγαν στο Ζαιν—Κλοϋ. Την πρώτη μέρα που έμειναν εκεί η Έρριέττα παραπονέθηκε ότι έννοιωσε, κάποιο πόνο στο πλευρό και στο στομάχι. Έπειδή όμως έκανε πολύ ζέστη θέλησε να κίνη μπάνιο στο ποτάμι παρά την άπαγορευση του γιαιτρού της, μά από την έχειροτέρεψη. Εΐταν Παραιοκρη. Την Κυριακή άκουσε όποιο πάντα τη λειτουργία, έφαγε το μεσημέρι όσο έφαγε συνήθως και μετά το γεύμα ξαπλώθηκε όπως έκανε συχνά όταν είχε την έλευθερία να το κίνη, στις πλάκες. Όταν ξύπνησε όλοι εΐδαν πώς το πρόσωπό της εΐταν τρομερό χυλαμένο. Συγχρόνως το πλευρό της άρχισε να πονή. Της έφεραν ένα ποτήρι νερό με κάποιο φάρμακο, το όποιο η ίδια είχε ζητήσει από πριν. Άξαφνα άρχισε να φωνάζη: «Ψ! Θεέ μου! πώς πανά! Δέ μπορώ πιά. Την μετέφεραν στο κρεβάτι της, έκρεξαν να βρουν το γιαιτρό, ο όποιος διά-

Η Έρριέττα της Άγγλιας

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

Του ΑCHILLE MILLIEN

Τρεις είν' οι κόρες, ξεκινούν άμα ο ήλιος χάθη,
χέρια με χέρια φεύγουνε κατά τον κάμπο πέρα κει.
'Η πρώτη ψάλλει εὐθύμη, ρεμβάζει ή άλλη γαρούπη
κ' ή τρίτη άφίνει στεναγμό άπ' της καρδιάς τή βάρη.

-Τι είν' ο έρωσ, λέει ή μιά, να μάθω περιμένο.
-Δεν έξωρ, λέει ή δεύτερη, μα ότ βιβλίο μιά φορά.
Είδα πώς χωρίς έρωτα να ζήση δεν μπορεί ή καρδιά.
-Ο έρωσ! είπ' ή τρίτη, άχ! τον έξωρ και... πεθαίνω!.

Μετάφρ. Α. Γρμμμκτικου

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Του BAUDELAIRE

Μέσα ος χώματα παχιά, σαλιγκώσ γεμομένα,
ιδέλ' δλομόναχος ενύ βαθιά να οσάνω λάκκο,
τι γεροκόκκαλά μου έκει με άνεσι: ν'άλλωσ,
να κοιμηθώ στήλησμονιά άπν λάμα μέσο ότ'ο κόμα.

Τις διαθήκεστις μισώ, μισώ κι' αὐτόσ τούσ τάφουσ,
του κόμου δάκρυ μοιζο παρὰ να ζητιανέγω
ιδά προτιμοῦσα ζωιτανόσ νι κρώξω τὰ κοράκια
του βρώμικου μου κουφισού εις άρξες να ματώσουν.

Σκουλίκια! μαθούσ σύντροφου, χωρίς αυτιά και μάτια,
κεκοῦσ φαιδρόσ κι' ελεύθεροσ οῦσ έρχεται, για δέτε'
ήθουσιτα φιλόσοφου, οῦτε της σπιάλας γένεσ,
άπ' το δικό μου έρετίσιο διαβήτε χωρίς τύψεις,
και άν' υπάαχη πότε μου, βότανο κι' άλλ' άκόμα
για τ' άνηχο παλινόχομο, κάτω στούσ πεθαμμένουσ.

Μετάφρ. Ι. Π.

ΤΟ ΡΟΔΟ

Του UHLAND

Τό ρόδο που μου χάρισεσ τό μοσχομουισμένο
Στου ήλιου τό βασιλέμμα έφειρε μοσαμμένο,
'Ο χωρισμόσ σου ο σκληρόσ, μικροδία λατρεμμένο,
Τ' άράπισε τό δόστυχο και διάδλομο πορμένο.
Μά ή ψυχή που κούβεται οσ' άδωσ τό λουλουδι,
Τώρα οσ' έδω γοργολετι σ' αυτό μου τό τραγούδι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑΚΙ

Του Οδύγγου ποιητού LAUREA

'Αχ! δέν με μάθαν οι γονιοι μου να διαβάξω,
Οῦτε με στείλαν στο σχολείο με τ' άλλ' τὰ παιδιά,
Μά τὰ γλυκά ματάκια σου διασ κυττάξω,
Διαβάξω πόση λύπη έχεις μέσα στην καρδιά.

Κι' από την πόρτα σου έμπροστιά δειλά διαβαίνω
Τό δαχτυλίδι σου για να οσθ δώσω πίσω,
Και τ' άσπρο μαρδιλάκι που μου έχεις κεντημένο,
Και μόνο την άπειλιάκι μου να κρατήσω...

Μετάφρ. Γ. Ζερμπίνη

ταξεί διάφορα φάρμακα.

'Εν τούτοις οι πόνοι άρχισαν να γίνονται πιο δυνατοί.
'Η 'Ερριέττα φώναξε πως πονούσε όσο ποτέ δεν είχε πονήσει.
έξήτησε να εξετάσουν το ποτήρι το οποίο είχε το νερό με το φάρμακο που της έφεραν, έλαγε ότι εϊταν βέρβια πως την έδηλητηρίασαν κι' ότι έπρεπε να της δώσουν άμέσως τό αντίφάρμακο. Τής έφεραν καθάριστο και... σκόνη από ποικίμοσος χιμίδης. Οι γιατροί άπεφάσαν να της κόμουν άραιμάκη μα διαφώνησαν γιατί οι μισοί ήθελαν να γίνη στο πόδι κ' οι άλλοι μισοί στο χέρι. Τό λατροσυμβόλιο δεν κατόρθωσε να συμφωνήσει κ' έντωμαξέν ή άσθενής άγωνισσε. 'Η έγχειρησις τέλοσ άπερασίθησ, μα δέν της έπέφερε παρά μία στιγμή άνακούφιση.

'Όλα τα τότε έν χρήσει λατρικά μέσα, σιναιμιές, βότανα δοκιμάστηκαν μα χωρίς καμιά έπιτυχία. 'Ο θάνατς ζωγραφιζότανε πια στο πρόσωπό της και οι γιατροί διακήρυξαν ότι δεν υπάρχει πια καμιά έλπίς.

Τέλοσ ή 'Ερριέττα κάνει δυο τρεις σπασμωδικές νηϊσείσ και ξεψυχάει, έννια ώρες άκριβώσ από τη στιγμή που έννοιωσε τον πρώτο πόνο.

Παρ' όλασ τὰς ύποψίασ δηλητηρίασος που ήγέρθησαν δεν υπάαχει καμιά άμφιβολία ότι ο θάνατοσ της εϊταν φυσικόσ, άποτέλεσμα τής καχεκτικής της καταστάσος. Δόκτωρ Καμπανέσ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ... ΤΗΣ ΓΙΑΟΥΡΤΗΣ

Τι έτρωγαν οι άρχαιοι και τι τρώγουσ οι σημερινοί Έλληνεσ.— Μία διεκδίκησις τών Βουλγάρων.— Τε δξυγκλα του Πτωχοπροδρόμου.— Οι γιαουρτάδεσ του Βυζαντίου.

'Ο 'Ελληνικόσ λαόσ είνε και' έξοχην γιαουρτοφάγοσ. Πλούσιο και πένητεσ, ψευταριστοκρατιζόντεσ και πληβείοι άγαποῦν την λευκήν αυτήν τροφήν, ή όποία, έξωτερικώσ τουλάχιστον, μάσ προσφέρεται άχραντοσ, άλλοίμομον όμοσ χωρίσ ν' άπατῆ πάντοτε την γούσιν. Διότι όσο γενικεύεται ή χρήση της γιαουρτίσ, τόσο νοθεύεται ή σύστασις της, για να άποδειχθῆ τοιουτοτρόποσ ότι οι συμπολιται γαλατάδεσ έχουν καμει σημαντικὰσ προδούδεσ εις την χημείαν τών τροφίμων.

'Ο μέγασ Λαβουασιέ θα έξήλετε την ικανότητά τουσ με την όποιάν, τη βοηθειά άλευροσ, κόλλασ, νερού και λίγων σταγόνων γάλακτοσ κατορθώνουν να γεμίσουν άπειραρίθμοσ κεσέδεσ, τουσ όποίοσ έπειτα μοσχοπολοῦν εις τουσ ευτυχείσ 'Αθηναίοσ. Και οι 'Αθηναίοι καταβροχθίζουσ το ύποκοιν τουτο παρασσομασ, διότι ή έξεισ είνε δευτέρω φύσισ και διότι ή ύποβολή έχει δύναμιν μυστηριώδη και άκαταμάχητον.

'Από την εποχήν που ο δόκτωρ Μενταϊκώφ άνεκάλυψε ότι ή γιαουρτοφάγια ύποβροθεί την μακροβιότητα, το κήρυγμα του έλλογε εις την χώραν ταύτην πολυαριθμόσ όπαδοῦσ. Δεν άλλαξερίστισσε κανείσ. Καμιά φορά τρώμε γιαούρτην γηνησίαν — όσοι ευτυχείσ — φερέμην από τα μακριά μέσα στίσ βεδούδεσ ή τίεσ στανίλεσ τών «κουμπάρων», τρώμε γιαούρτην άνεκτην εις τα σχετικώσ εϋνοενδητότερα γαλακτοπολεία, άλλ' έν ανάγκη καταβροχθίζομεν και το άραρούτι τουτ' πλανοδίου. Και άν δεν έξασφαλιζόμεν την παρτίσιν της ζυγῆσ μασ εις την κοιλιάσ ταύτην τών στεναγμών και δακρύων, τουλάχιστον μοσχοῦμε να εϊμεθα ύπερηγανον ότι έπιτελούμεν πατριωτικόν καθήκον.

Διότι πρέπει να γνωρίζετε, άγαπητοί άναγνώστα, ότι ή γιαούρτη (ή το γιαούρι άφού άλλοι το θέλουσ ούδέτερον) είνε προϊόν 'Ελληνοκραπέστικον. 'Ασ ύπαρχουσ οι ισχυροίμονοι ότι έχει 'Οθωμανικήν την καταγωγήν και άσ λέει ότι θέλει ο Βούλγαροσ έκείνοσ γιατρόσ που διεκδικεί ύπερ τής πατρίδοσ του την άναξάλυψιν. 'Εδω οι συμπατριώται τουτ' Τσαγκάφ, διεκδικουσ και την... Μακεδονίαν.

Θέλετε άποδείξεισ της 'Ελληνικότητοσ της γιαουρτίσ; 'Ανοίξετε τα Περιηγητικά του Στράβωνοσ και θα μάθετε ότι οι άρχαιοι μασ πρόγονοι την ένγνώριζαν, παραλαβόντεσ από τουσ νομάδεσ Σκυθιασ οι όποιοι «έτρέφοντο ίππειφ γάλακι και ο ξυγύ α λ α κ τ ι σ», τουτο δε και έφημα εϊστιν αυτοίσ κατασκευασθένεσ πωσ.

'Ότι δε τουτο ήτο ή σημερινή γιαούρτη, δεν υπάαχει άμφιβολία. 'Επειτα ίδουσ και ο Κηρόσι, ο όποίοσ μάσ μιλεί περι «ξυγύ α λ α κ τ οσ τών προβάτων». Σήμερα άκόμη εις την 'Ελληνικότάτην Κύπρον ονομάζεται «γάλα δξυνον» και εις πολλούσ 'Ελληνικόσ τόπουσ λέγεται ενύγαλο.

'Αν έλθωμεν άκολούθωσ εις τουσ Βυζαντινοσ χρόνοσ και εις τον λαϊκόν ποιητή Θεόδωρον τον Πτωχοπροδρόμον. 'Ητο πειναλέοσ λόγιοσ ο καυμένοσ και διαρκώσ καθητόσ τα γράμματα :

«Ανάθεμα τα γράμματα Χριστέ και που τα θέλει!»

Φοιχτά μετανοημένοσ για το στάδιον που άκολούθησε, διαρκώσ έπιθυμοῦσε να είχε ένα άλλ' περὶ έπαγγέλιμα, όποτε θα μορδοῦσε νω «φώγη «παραμυθοκόμματα και τούρωσ και σομομπρία». 'Απαριθμεί εις τον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου τα διάφορα επαγγέλιματα και λέγει :

'Αν ήμουν δξυγαλατάσ περιπατῶν να λάλοιν :
τ' δξύγαλα να επάλωιν : —'Επάρετε θεοβουνοίον
την τζούκαν του δξυγάλακτοσ δξύγαλα γυναικέσ !...
εις ώμοσ μου να έβάτοσ, Κάκεια εις το γηζόνου
άπό ψυχῆσ να στήληγλιζα σοντόμοσ να ξεπάλωιν.

Τι σημαίνει με την λέξιν «θεοβουνοίον» δεν εϊμεθα εις θέαν να πληροφορησόμεν. 'Αλλ' ή λέξις «τζούκα» είνε έν χορσίε εις Κύπρον, Σύβην και άλλασ 'Ελληνικάσ νήσοσ. 'Η τζούκα είνε μεγάλον πηλινον άγγείοσ μέσα στο όποιον κατασκευάζεται ή γιαούρτη ή ενύγαλα, μεγαλειότερο δηλαδή από το ύποκοριστικόσ λεγόμενον τζούκαλι, δηλαδή πηλινήν ζύρα, τουρισκία «τοπαράκ τεντζερεσι». 'Αφ' ετέρου είνε πασίγνωτοσ ο τρόποσ με τον όποιον οι ενύγαλάδεσ τής Ανατολήσ περ-φρόνουσ άνα τουσ μαγαλάδεσ τι; ζούκοσ κρημασμένεσ από τα δυο άκρα χοντρού ύβλου βασταζομένου οριζοντίοσ εις τουσ ώμοσ σκρίβωσ όπως περιγράφει ο Βυζαντινός ποιητήσ. 'Επομένωσ το γιαούρι άπετέλει τροφήν συνθησεταινήν κατά την Βυζαντινήν εποχήν, άφού ο Πτωχοπροδρόμοσ μάσ βεβαιώνει ότι «συντόμοσ θα το έξεπούλα». Και δεν υπάαχει άμφιβολία ότι οι άνθρωποι τουτ' καιροῦ έκείνοσ θα έτρωγαν γιαούρι γηγίσι, νόστιμο και φτηνό, άφού οῦτε 'Αστυατρική ύπηρεσία ύπήρχε τότε, οῦτε και Αισχροκέρδεια.

'Όταν ο Μενταϊκώφ πρωτόκρισε στο Παρίσι το κήρυγμα του ύπερ τής γιαουρτίσ, δταν δηλαδή συνιστοῦσε την γιαουρτοφάγιαν ώσ μοναδικόν μέσοσ μακροβιότητοσ, οι Παρισιοί ορχήταν με τα μούτρα στο λευκό αυτό προϊόν τής στανῆσ. Γιαουρτάκια όμοσ δεν υπήρχαν στο Παρίσι. Τα πρώτα δε που άνοιξαν έκει ήσαν 'Ελληνικά. Συνέβη δηλαδή, το έξεισ : Πολλοί Λιθωρικώτεσ γαλατάδεσ πληροφορηθέντεσ τα κατά Μενταϊκώφ έσπευσαν να μεταβούν εις την γαλλικήν πρωτεύουσαν και ν' άνοίξουν γιαουρτοπολεία, έκαμαν δέ, ώσ λέγεται, χρυσέσ δουλειέσ. 'Ο Σταχυολόγοσ